

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTTSBENS - GDBRO. "ST. LOUIS"

No. 3

Marts 1879

5. Hæft.

G. S. von Schuberts Rejsfortællinger.

(Fortsættelse fra forrige No.)

Tredie Fortælling.

Den tredie Reise, som jeg gjorde, skulde gaa meget langt og vare længe, men den var dog snart forbi. Thi fra Barndommen af har jeg gjerne villet flyve langt og høit, men havde dog ikke de rette Vinger dertil.

Da jeg var omtrent 5 Aar gammel, saa jeg flere Gange fra det Bjerg, hvorpaa vor Kirke staar, og fra min Faders Have — paa Astenrøden, hvorledes den, lig en Himmelhave fuld af Roser, stod bag de vestlige Bjergets Fyrrestove. Det var mig, som maatte der være Engle, som sang: "Gode være Gud i det Høie", og som om man maatte kunne høre Englene synge, naar man gik ind i Fyrrestoven og ind i Astenrøden. Derfor besluttede jeg en Aften, at jeg vilde gaa ind i Astenrøden og ind i den undergaaende Sol. Men alene at gjøre Reisen onstede jeg ikke; en lille Søn af vor Nabo, der var en fattig Barytmager, fik jeg derfor overtalt til at gaa med mig, idet jeg til Belønning gav ham hele mit Astenbrød. Saalænge den Lille havde sit Smørrebrød at spise paa, gik han villig bagefter mig; men, da Brødet var forteret, og jo længere vi kom frem paa

Veien imellem Havene ved Bjerget, jo høiere og længere Astenrøden syntes fjernet fra os, da begyndte min Rejs-kammerat at tabe Lysten og vilde slet ikke længere frem, men hjem til sin Moder. Men jeg kastede endnu et længselsfuldt Blik ind i Astenrøden, der endnu forekom mig saa nærliggende og saa let at naa hen til, "naar kun den lille Karl havde fulgt længere med," men jeg maatte vende tilbage med ham. Astenkloffen lod netop, da jeg kom til mine Forældres Hus, Astenkloffen, som altid var et Tegn for os Børn paa, at vi skulle samles med vore Forældre og andre Husets Folk til den fælles Andagt. Da bad jeg, staaende ved min Faders Knae, foruden andre Bønner ogsaa hin lille Bøn, som jeg endnu gjerne beder ved Astenkloffens Klang:

Saa ofte jeg hører Kloffen slaa,
Hjælp Gud, at jeg betænke maa,
At atter mit usikre Livets Frist
En Time kortere bleven est.

Derpå fortsatte jeg:

"Herre lev os at betænke,, at vi maa dog, paa det at vi kunne blive flogne! — Etab i mig, o Gud, et rent Hjerte, og giv mig en ny,

stadig Vland ; forkast mig ikke fra dit Ansigt og tag ikke din Helligaand fra mig !"

Og tilsidst bad jeg Fader vor. Jeg var nu bleven stille og rolig tilmode ; kun min Moder fortalte jeg, at jeg saa gjerne havde villet gaa ind i Aftenroden. Min Moder smilede og sagde : "Jeg og min Henriik ville ikke gaa ind i Aftenroden, da ingen Bei sover derind, men ind i den skjøne Morgenrode, ind i Evighedens Morgenrode. Englene bære os engang ind i denne Morgenrode, hvis vi ere fromme."

Fjerde Fortælling.

Min fjerde Reise gik rigtignok ikke langt ; den gik blot fra det lille, trange Substitut-Kammer til det store Bærelse i Præstegaarden, hvis Kjære, fromme Fæder, min Bedstefader paa mødrene Side, salig og stille var hensovet i sin Herres Fred ; men denne Reise er alligevel bleven uforglemmelig i min Erindring. Morgensoolen skinnede saa klart ind i det store Bærelse ; min Søsters lille Skab saavel som mit lille Bord vare overslyttede derhen fra det lille Substitut-Kammer ; jeg sad ved det store Familiebord, hvor min salige, yngste Søster, efter hvad man havde fortalt mig, var død nogle Aar før min Fødsel, og hvor hun ved min salige Bedstefaders Fodder havde sunget Salmen : "Herre Jesu, du Naadesol." Vor Moder var kleedt i Sørgeklaeder, og Taarerne stod i hendes Dine. Hun sagde : "Se her, Børn, her har Ederes salige Bedstefader siddet. Her har han ofte bedet til den kjære Gud for os og for Eder og velsignet os. Nu har den kjære Gud hjulpet ham over i Evigheden, i sin Himmel. Her i dette Bærelse og overalt, hvor vi befinde os, ville vi ogsaa ret ofte bede til den kjære Gud, paadet at han ogsaa engang kan gjøre os evig salige hos sig." Derefter sang hun med sin blide Stemme : "Hjertelig kjær har jeg dig, o Herre." Ja endnu toner der i hendes Søns nu gamle Hjerte en Efterklang af den Sang, der lod fra min fromme, elskede Moders Mund : "Hjertelig kjær har jeg dig, o Herre."

Femte Fortælling.

Fortælleren af disse smaa Reiser har ogsaa engang i sin tidlige Ungdom foretaget en Reise, der i Begyndelsen forekom ham meget let og

lystlig, men senerehen tung og sur. En SøndagsEftermiddag, — han var dengang omtrent 6 Aar gammel —, drog en Flok af muntert snakkende Gutter forbi ham op paa et lille Bjerg foran Kirken ; de raabte til ham : "Kom Præstehenrik, gaa med os, vi skal plukke Narcisjer." Dette lod jeg mig ei sige to Gange ; jeg løb afsted med Gutterne, af hvilke en blandt de største ledede mig ved Haanden. Vi fór fra den ene Have til den anden. Endelig krob vi igjennem en Abning i Gjerdet, og saaledes naaede dette hujente Tog ind i Nebstlagerens Have, hvor den skjøne, gule Narcisse hist og her vorede i stor Mængde under Ubleeræerne. Vi forsynede os ret af Hjertenslyst, og da nogle af Gutterne hjalp til at plukke for mig, og andre forærede mig lidt af deres Blomsterkoste, kom jeg atter henimod Aftenen, glad som en Seierherre over Titustade, tilbage til Præstegaarden med en Blomsterbuket, saa stor, at jeg knapt var istand til at bære den.

Min Moder saa alvorlig paa mig : "Hvor har du faaet Blomsterne fra, Henriik ?" — "Vi har hentet dem i Nebstlagerens Have." Hun taug stille og syntes slet ikke at glæde sig over Blomsterne.

Noget forundret herover gik jeg ind i Kammeret ; der sad Fader og læste. Han sa op fra Bogen og betragtede alvorlig mig og mine Narcisjer. Min hele Blomsterkoste havde paa engang tabt sit Værd i mine Dine ; den lugtede af Synd, gjerne havde jeg kastet den bort, men jeg vovede det ikke for saadanne Blifke som Faders. Jeg lagde Blomsterne paa mit lille Bord, ganske ind i Krogen. Min Fader saa paa mig. "Kom hen til mig, Henriik !" Jeg kom. "Hvorfra har du faaet Narcisjerne ?" Jeg taug stille og rodede dybt. Endelig fremstammede jeg det Svar : "Fra vor Have." — "I vor Have vorer der ingen Narcisjer," sagde min Fader meget alvorligt, "hvorfra har du dem da ?" — "Naboens Bahrd har givet mig dem." — Fader greb mig ved Haanden, med hvilken jeg i min Forlegenhed legede med en Kniv eller Eke, som just laa der paa Bordet, trak mig nærmere hen til sig, saa mig meget alvorligt ind i Ansigtet og sagde : "Naboens Bahrd har ingen Narcisjer ; sig Sandheden, Henriik ! hvor har du Blomster-

ne fra?" — Jeg tilstod det nu med tilbageholdte Taarer. — "Da Naboen's Søn Karl havde taget din Bولد fra dig, syntes du, det var ret gjort?" — "Nei" — "Og da du spurgte ham derom, og han negtede, at han havde den, og han vilde forsaaftte dig, at du havde ladet den falde i Dammen, og du derpaa den følgende Dag fik se Bolden hos ham, behagde dette dig vel?" — "Nei." — "Nei," sagde Fader fremdeles, "det behagere dig saa lidt, at en ganske rød i Ansigtet kom hen til mig og sagde mig, at jeg skulde slaa Naboen's Karl med Stokken, fordi han var en meget ustkkelig Gut og havde løiet. Men jeg sagde til dig: "Tag dig iagt, Hermit, og bed Gud, at du ikke selv falder i en saadan Synd. — Det er jo et længer siden end isorgaars, at du fortalte mig, at Kantoren havde sagt, at du meget godt havde lært de ti Bud; læs mig dog engang det 7de!" Jeg læste nu uden Feil: "Du skal ikke stæle," tillgemed Luthers Forklaring derover. Min Fader gjentog endnu engang saavel Budet som dets Forklaring, hvilkken han omskrev med andre Ord, der passede bedre i forelliggende Tilfælde; derpaa sagde han endvidere: "Den Bولد, som Naboen's Karl fratog dig, den tilhorte dig og ikke Karl; da han hemmelig berovede dig den, sig mig, hvad gjorde han da?" Jeg blev forstrækket over Faders Fremgangsmaade at slutte fra det Foregaaende til det Nuværende, og med Moeie fremstammede jeg det Svar: "Jeg har stjaalet." — "Da Naboen's Karl fornylig sagde, at han ikke havde din Bولد, du havde ladet den falde i Dammen, men han dog havde den, se da loi han. Du var meget ilde tilmode derover, og du havde Ret deri; thi Løgnen er en stor Synd og Skam. Vor Herre Jesus kalder ogsaa Djævelen Løgnens Fader. Den lille Karl har fremført en Løgn mod dig, hans lille uopdragne Kammerat; dette var meget slet; men desuden hans Fader havde spurgt ham derom, vilde han kanske have sagt: "So, Fader, jeg har stjaalet Bolden." Da du for en Stund siden, dengang jeg spurvte dig med Hensyn til Marciskerne, sagde til mig, "at du havde Blomsterne fra vor Dave", og lidt efter, "at Naboen Bahrd havde gjort dig dem," hvad var det da, du s:goe?" Jeg vilde ikke gjere ud med det rette Ord. Jeg vilde saa

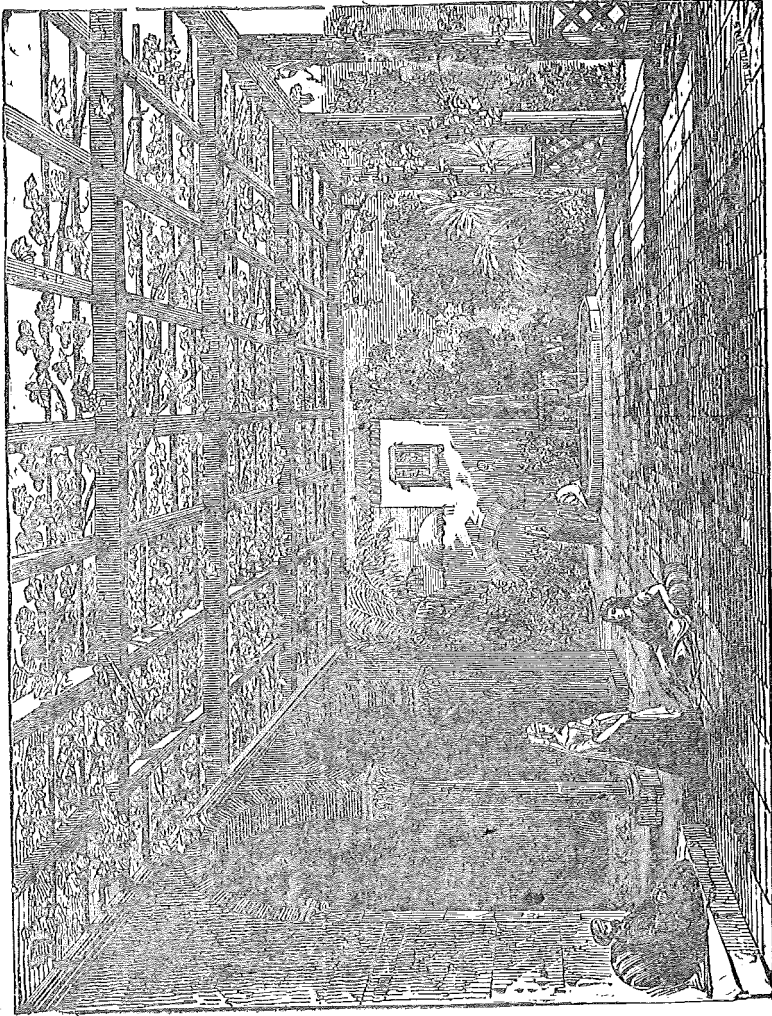
gjerne med mit barnlige Sind have fundet paa et mere velklingende Udtryk; men min Fader trængte ind paa mig, og Svaret maatte for en Dag: En Løgn." — Fader fortsatte: "Du har løiet for mig, din Fader, som har dig saa kjær; men ved du da ikke, at, hvor vi saa end befinde os, og hvad vi saa end foretage os, saa er dog i ethvert Tilfælde Gud omkring os og ser os, og hans hellige Engles Dine ere henvendte boade paa mig og paa dig. Du har allsaa stjaalet og løiet — ikke blot for mig, din Fader, men ogsaa for Gud og hans hellige Engle. Røvend du allsaa denne Dags Aften lægger dig tilhvile, og ogsaa imorgen tidlig, ja (Gud give!) endnu mange Dage herefter, maa du bede til den Herre Jesus: "Al, kjære Herre Jesus, jeg har grovt syndet imod dig. Jeg har stjaalet og løiet for min Fader. Tilgiv du mig min Synd og staa i mig et rent Hjerter og giv mig en ny, stadig Haand inden i mig, forat jeg ikke mere skal gjøre Synd." — Nu græd jeg meget.

Min Fader sagde: "Se, du græder nu bitterlig, og heri gjør du ret. Synden er bitter. Det viser Gud os ved den Straf, som han har lagt paa Synden. Naar unge Pørn har syndet, straffer Gud dem ved deres Fædres Arm, forat de skulle tænke paa, hvor bitter Synden er. Derhenne ved U:Kasjen staar min Stof; gaa og bring mig den!" Jeg bragte ham Stokken og modtog af min Faders Haand den velsortjente Revselse. Da denne ellers saa tunge og stærke Haand tugtede mig meget eller lidet, det ved jeg ikke mere. Men saa meget ved jeg, at Straffen fra min Faders Haand ikke gjorde mig saa ondt, som den Følelse, at jeg havde bedrovet min Gud og løiet for min Fader.

Denne Kalkiskimusexamen havde en dyb og lang Estervinkning i min unge Sjæl. Løgn syntes mig nu stammelig. For en lang Række af Aar gav Gud min unge Sjæl en Oprigtighed, der mangengang, naar jeg havde seilet, afvendte den tugtende Faders kjære, tunge Haand, saa at han lagde Staven "Be" fra sig og sagde til mig: "Fordi du er saa oprigtig og samvittighedsfuldt bekjender din Feil og angærrer den, saa vil jeg for denne gang lade dig slippe for Stokken."

(Fortsættes.)

Et østerlandsk Gaardsrum.

Husene i Østerland have i Regelen kun faa Døre og Vinduer mod Gaden, og disse ere isaafald særdeles tæt tillukkede. Derimod er Alt aabent imod Gaardsrummet, og den, som staar der, kan se næsten Alt, hvad der foregaar i Huset. Eaaledes kunde Petrus fra Jergaarden til Ypperstepræstens Palads se Alt, som vederfores Jælfseren i Husets Indre.

Østerlænderen kender ikke til Stole og Bænke, som vi bruge. Istædet derfor har han Tæpper, paa hvilke han sidder med udslagene Ben, eller Puder og Bolstre, paa hvilke han indtager en h. lot liggende Stilling. Eaaledes var det allerede dengang, da vor Herre Jesus

vandrede her paa Jorden. Om Apostelen Johannes hedder det derfor, at han red Paa-skemaalkibet laa op til Jesu Bryst.

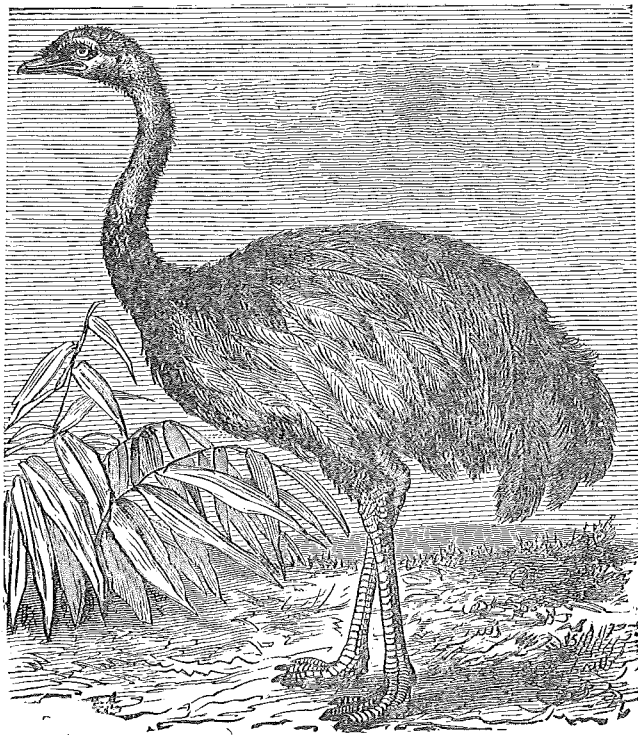
I Jødeland stnygede somofte en eller flere Vinstokke sine Grene rundt om det hele Hus og dannede ofte en stor, lufsig Loojal. Derfor hedder det i den 128de Salme: "Din Husstru skal blive som et frugtbart Vintre paa Siderne af dit Hus." Her var det Familiens kjæreste og behageligste Opholdssted. Under Vintreæts kjolige Skygge var man beskyttet mod Solens brændende Straaler, tredens man kunde vedberøve sig med de kostelige Druer. Derfor bestrodes ogsaa et lykkeligt og fre-

deligt Liv under dette Billede, at "Enhver bor tryggeligen under sit Vintræ og sit Figentræ." (1 Kong 4, 25 Mich 4, 4.)

Disse Vintræer bære ofte usædvanlig stor Frugt. Israels Børn bleve viselig ikke lidet forundrede, da Speiderne ved Estols Bøt havde affaaet en Vinkvist og en Vindruckase saa stor, at to maatte bære den paa en Stang

(4 Mos. 13, 23). I Egypten, som de kom fra, vore kun mindre Trueklaser, omtrent saa store som vore her i Landet. I Syrien og Palæstina bærer derimod ogsaa utildags Vinstekken saadanne svære Klaser. Endog i det kolde England har man af en siadan osterlandst Vinstok kunnet aale Klaser, der hve veiet 10 Pund.

Strudsen.

Strudsen er Kjempen blandt Fuglene og kaldes af Araberne ikke med Urette Kamelfuglen. Vingerne kunne ikke bære det tunge Legeme gjennem Luften, især da de bestaa af Dunsjeder ligesom de andre Fjedre. Men de understøtte den i dens Rob, saa at den, om den ikke kan flyve, dog kan løbe en kortere Strækning hurtigere end noget andet Dyr. I et halvt Minut skal den saaledes kunne løbe en Mil, medens, som bekendt, vore bedste Travere behøve 2½ Minut dertil. Naar den kun løber lige frem, kan den ikke indhentes; men da den sædvanlig løber i store Kurvinger,

gjør dette Jægeren istand til at naa den. Den skal ogsaa være saa dum, at den, naar den bliver træet, gemmer sit Hoved i Sandet eller en Busk i den Tro, at da er dens hele Legeme skjult. (Se Job 39, 20.)

Denne Fugls Hoide beleber sig til over 8 Fod, dens Vægt til 150 Pund. Hos Hannen er de smaa Fjedre kulsorte, de lange Vinge- og Halefjedre blændende hvide, den nøgne Hals hoirød. Hunnen er ikke saa smuk; de smaa Fjedre ere lysere hos den og de lange mørkere og ikke saaledes efterspurgte som Hannens.

Strudsen findes især i Afrika; en noget forskjellig Art af den ogsaa i Syd-Amerika. Dens Næring bestaar fornemmelig i Plante-stoffe; dog æder den ogsaa Insekter og endog større Dyr. En tam Struds aad engang en hel Del unge Wænder. Den viser idetheletaget en stor Titbøielighed til at bide paa og nedsluge Alt, som den stoder paa. I Mavesen paa en Struds, som i længere Tid havde levet i Faugenskab i Gaarden, fandt man saaledes Guller, Ferr-stykker, 9 store Kobberpenge, 37 Epiger, Blyflugler, Knopper o. s. v. Det var deilig Kost!

Dens Egg ere meget store og veie omtrent saameget som 24 Hønsæg; men de sjænge ikke saa godt. Eggeskallet benytter man til forskjellige Kopper og Kar.

Da Strudsen er let at træne, og dens Fjender ere i høj Præk, saa har man i Syd-Afrika beyndt at opdrætte den som andre Husdyr i store Andbegninger. En Han-Struds skal i et Aar kunne levere Fjeder for 600 Dollars. Vore Modedamer have samt synligt lært den Etik at bære de store Strudsffjeder af Afrikas Wilde.

Det lille Barn som Lærer.

(Efter Luth. Standard.)

Brem og tilbage i sin lille Gyngestol vuggede Alice Lee, snart holdende den skønne Voxduffe til sit Bryst og syngende søde Buggesange, snart pnyttende dens Hørluffer og kappende dens rosenrøde Kinder. Da hun sagde med en sigte Hvissen: "Jeg elsker dig, vakre Duffe!" og nu og da kastede hun et længselsfuldt Blik henimod Moderen, som sad ved Vinduet, ivrig beffæstiget med at skrive. Efter hvad der forekom den lille Pige at være en meget lang Tid, lagde Mrs. Lee sine Pæpirer tilside, og, idet hun saa op, sagde hun i en blid Tone: "Jeg er færdig for idag, Alice; nu kan du lege saameget, som du lyst." Næppe vare disse Ord udtalte, førend den Lille sprang hen til hende, lagde sit Hoved i den kjære Moders Skjød og sagde:

"Jeg er saa glad; jeg ønsker at elske dig saameget, Mamma."

"Gjør du, søde Lille?" Og hun holdt hende pnt i sin Favn. "Jeg er saa glad over, at min Alice elsker mig saameget; men jeg tror, at det ikke var meget langsomt for dig,

medens jeg skrev; thi du og Duffen syntes at have det meget godt sammen."

"Ja, vi havde, Mamma; men efter en Stund blev jeg træt af at elske hende."

"Og hvorfor?"

"D, fordi hun aldrig elsker mig igjen."

"Og derfor elsker du mig?"

"Dette er een Grund, Mamma; men ikke den første eller bedste."

"Og hvilken er den første og bedste?"

"D, hære Mamma, gætter du ikke?" og de blaa Dine bleve meget klare og alvorlige. Det er, fordi du elskede mig, medens jeg var allfor liden til at gjengælde din Kjærlighed; dette er Grunden, hvorfor jeg elsker dig saa høit."

"Vielse ham; thi han elskede os først," hviskede Moderen; og hun takkede Gud hjertelig for den Uadvisning, hun havde medtaget af sit Barn

En gaadefuld Historie.

En liden Pige, som hedte netop det Samme som Davids Oldemoder og var just saa gammel som Jairus's lille Datter, da Frelseren opvakte hende fra de Døde, feirede sin Fødselsdag. Da bankede der mange pene Gaver Af sin Fader fik hun det, som Josef lod gjemme for Benjamin i hans Sæl. Hendes Moder gav hende, hvad Farao hengte Josef om Halsen. I en By, der bærer det længste af Navnene paa de 7 Menigheder, som Johannes omtaler i Abenbaringen, boede hendes Tante, der havde Navn tilfælles med Zebedæi Sønners Moder, og som sendte hende den Bog, som Timotheus kjendte saa godt fra Barndommen af. Hendes Broder gav hende et deilig lidet Dyr af samme Art, som Maria ofredt i Templet. Hun glædede sig meget over disse Gaver. Dog ønskede hun ogsaa et Par flige, som de israclitiske Kvinder gave Aron til Guldtalben.

Om Eftermiddagen fik hun Besøg af to Veninder. Den ene hed som Samuels Moder, den anden som Lazarus's Søster, der sad ved Jesu Fodder. De gave hende det, som man brugte, da man sankede de overblevne Stykker ved Bespiisningen af de 5000. Deri var lagt det, som Speidernes, der fra Mosen bleve sendte ind i Kanaans Land, bragte med sig tilbage, men ikke saa store. Efterat de en Stund havde lagt og sunget inde i Huset, gif de hen til et Sted som det, hvori Kristi svære Lidelse begyndte, og legte der under et Træ af samme Slags som det, hvorunder Josaa opreiste den store Sten til et Vidne. Efter her

at have sprunget endel, bleve de det, som Eserra var, da han kom i Jaels Hytte. Da gik de atter ind i Huset og fik det samme, som Jesu Disciple spiste ved Liberias Es, efterat de havde fanget 153 Fiske. Til Eftermad fik de Noget af det, som Jakob sendte med sine Sonner til Egypten, og som Abigael bragte David. Derpaa gik de Fremmede gl. de hjem igjen, og om alle tre Smaaptger kunde man sige det, som staar om det tolvaarige Jesusbarn, da Maria og Josef fandt ham i Templet.

Hvem vil skrive hele denne Historie saaledes, at alle Gaader deri ere løste?

Gods Anbefalingsbreve.

En Herre søgte efter en ung Mand til at bistaa ham i hans Forretning, og henvend 50 meldte sig som Ansøgere. Om end Tallet var stort, saa havde han dog meget snart udfundet, hvem han vilde have.

"Jeg ønskede dog gjerne at vide," sagde hans Ven til ham, "hvorfør du netop har valgt den unge Mand, som du havde dog ikke en eneste Anbefaling med sig."

"Da tager du dog meget feil," sagde Herren; "han havde endog flere. Han vidste Støvet af sine Ets, da han kom ind, og lukkede Døren smukt efter sig: det viser, at han er ordentlig og anslændig. Han overlod strax sit Sæde til den gamle blinde Mand: det er et Tegns paa Venlighed og Godhed. Han tog sin Hue af, da han traadte ind, og besvarede mine Spørgsmaal rasst, men bestedent og ærbødigt: et Bevis paa hans Høflighed. Han tog den Bog op, som jeg med Forsæt havde ladet ligge paa Gulvet, og lagde den paa Bordet, medens alle de Andre stødte mod den, eller stød den tilside: det viser hans Agtpaagivenhed og Omhyggelighed. Og han ventede roligt, indtil Luren kom til ham, istedetfor at trænge sig frem: det er Beskedenhed. Da jeg talte med ham, bemærkede jeg, at hans Klæder vare omhyggeligt børstede, hans Haar ordentlig kjæmmet, hans Tænder hvide som Mælk. Da han stred sit Navn, saa jeg, at hans Hænder vare rene og ikke sandstige, som den ellers saa nette Drengs i den blaa Jakke. — Er ikke alt dette Anbefalingsbreve? Jeg betragter dem idetmindste som saadanne, og det, som jeg med mine egne Dine kan læse hos en Mand, naar jeg kun i 10 Minutter betragter ham, er mig mere værd end alle noksaa sjonne Anbefalingsbreve, som han medbringer.

Fodspor.

"Hvad er dette, Fader?" spurgte Benny.
"Dette er Fodspor, min Søn, og det er Tegns paa, at En eller Anden kom ind i Gaarden sidste Nat."

"Det maa være saa," sagde Benny; "thi der kunde ikke være Spor, medmindre Noget har gjort dem."

"Dette er sandt, Benjamin; og vis mig nu nogle af Staberens Fodspor!"

"Jeg forstaar dig ikke, Fader," sagde Benny.
"Nu vel, hvem gjorde disse deilige Blomster, disse slanke Træer, Skyerne paa Himmelen, denne store og herlige Verden og den herlige Sol, som straalte paa Himmelen, og satte den blanke Maane til at bevæge sig rundt Jorden?"

"Vist ingen Anden end Gud."

"Da ere alle disse Ting blot Staberens Fodspor. De ere Tegns paa, at der en Staber, og at han har været her. Se paa denne Blanke, som jeg holder i Haanden! Mennesket kunde aldrig have gjort den. Se paa det glimrende Græs! Hør paa alle disse syngende Fugle! Mennesket gjorde ikke og kunde ikke gjøre dem. Gud skabte dem, og de ere alle Staberens Spor, som vise, at der er en god og mægtig Gud, hvem vi skulle elske, tilbede og adlyde. Forstaar du nu?"

"Ja, Fader, jeg forstaar det meget godt nu, og jeg takker dig for denne Undervisning."

(Luth. Standard)

Kors et.

Et Kors, det var det haarde, frange Leie,
Som Jordens Børn gav Frelseren i Tie;
Kun Had til Volster og kun Haan til
Hynde
Fik han, der ikke kendte til at synde.

Nu vaier Korset høit i Folkets Banner,
Da By ved By nu Korsets Kirke stander;
Mod gyldent Kors sig Aftenjolen bryder,
Da Korsets Ord fra tusind Tunger lyder.

I Kirkens Korsgang for det hoieste Aller
Der mødes Ung og Gammel, Floi' og
Bjalter;

I Kirkens Korsgang under ranke Soller
Gaar Klang af Daabens Vand og Gravens
Nagler.

Jo Korset kneiser over Land og Volge,
Og hoo vil ikke Jesu Indtog følge!

Og Alle komme de med Palmegrene,
Men hoo vil være Simon af Cyrene?

Det er saa let at lægge Kors paa Andre,
Det er saa tungt med Korset selv at vandre;
Men vil du fange ham i Aftenfreden,
Saa ma du følge ham i Middagsheben.

Vel dig, som gif med ham i Livets Trængs-
ler,

For dig gaar Dødens Port paa lette Trængs-
ler!

Nel mig, om Stav jeg fan af Korset skjære,
Da gaar jeg let, hoor Veiene er jævne

Smaastrykker.

Forgangen Nat
Vor suline Kat
En ung og lækker Mus sit fat;
Men da den i det Samme saa
En Rotte, lod den Musen gaar,
Nu Ratten efter Rotten sprang,
Men sit en Næse nok saa lang,
Saa Musen, Rotten, begge to
Slap lykkelig af Rattens Klo.

En Borgermand, som var klædt i jevne
gammeledags Klæder, møbte engang en meget
pyntet Hærrer. Da de kom nær hinanden, blev
Herren staaende lige for Borgeren, saa med et
spodst Smil paa ham og sagde: "Jeg gaar
ikke af Beben for en Mar." "Da gjør dog jeg
det", sigde Borgermanden ganske roligt og gif
tilside forbi ham.

Da Filosofen Zeno møbte en ung Mand,
som tænkte ualmindelig høit om sig selv, og
som altid var for snar til at blande sig ind i
en Samtale og give sin Mening tilkjende, sag-
de Filosofen til ham: "Kom ihu, unge Mand,
at Naturen har givet os to Øren, men kun
en Mund for at lære os, at vi skulle være snar-
ere til at høre end til at tale."

Hyfleren bedrager Andre, fra længe han
lever, sig selv, naar han dør.

Oplysning paa Gaden i No. 2:

Træsto (Træ—Sto).

Naar "Børnenes Jubeloffer"

f. emdeles modtaget:

Fra Østlige Distrikt:

Ved Pastor Nieling fra S. Kalbalkens
Børn i Coonvalley \$5 og fra S. Cetting-
gaards Do. i Do. 25 Cts. Ved S. D.
Jaaftad, Scandinavia, Wis., fra forstj. lige
Børn \$2.16 Tilsammen \$7.41

Fra Minnesota Distrikt:

Ved H. Davil fra Karl Ström 25 Cts. og
Johannes Lunde 20 Cts., begge af Zumb.o-
ta, Minn. Tilsammen 45 Cents.

Totalsum for Februar Maaed bliver alt-
saa blot \$7.86.

J. B. Frick

"Børneblad"

indbundet.

"Børneblad" 3die og 4de Mar-
gang, 1877 og 1878 kunne nu erhøl-
des indbundne tilsammen i eet Bind
portofrit tilsendt for 75 Cts.

"Børneblad", 3die Margaug,
1877, indbundet særskilt, portofrit
tilsendt for 40 Cts

"Børneblad", 2den Margaug,
1876, ligeledes for 40 Cts.

Naar mere end 5 Explr. tages, og Vedkom-
mende selv betaler Expressomkostninger ved
Korjendelsen, gives 20 pCt. Rabat. Af 1ste
Margaug haves ikke flere indbundne Explr.

Som Præmie for Kontant For- skudsbetaling

love vi vore Agenter for hver \$2.50, som
endnu betales i Forstud inden 14de April d
A, 1 indbundet Explr. af 2den eller 3die
Marg., portofrit tilsendt, og for hver \$5.00,
som inden samme Datum saaledes betales, 1
indb Explr. af 3die og 4de Marg. i eet
Bind eller 1 Do. af baade 2den og 3die
Marg., særskilt indbundne.

J. B. Frick,

Dr. 151, La Cross, Wis.